

ВОЖДЪТ

Моника Маккарти

Превод от английски Кристина Георгиева

ЕГМОНТ

У

Книгата се издава под това лого, запазена марка на „Егмонт България“.
Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея
могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *The Chief*
Copyright © 2010 by Monica McCarty
All rights reserved

This translation published by arrangement with Ballantine Books, an imprint
of Random House, a division of Random House LLC

Превод Кристина Георгиева
Редактор Мила Гешакова
Коректор Ина Тодорова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2015
ISBN 978-954-27-1387-6

и те се спускаха почти до самите му рамене. Ако не бяха прегорели от слънцето, щяха да са кестеняви на цвят.

В очите на момичето Маклауд беше прекрасен. Най-привлекателният мъж, когото някога бе виждала. А тя бе прочела твърде много книги, за да не се поддаде на обаянието на пръв срещнат рицар.

Явно той мислеше същото за нея, защото погледът му се спусна към устата ѝ.

Устните ѝ неволно се разтвориха и Кристина въздъхна пламенно. По всичко личеше, че той се канеше да я целуне. Тя зачака, а сърцето ѝ се заблъска диво като птиче, уловено в клетка, което отчаяно се мъчи да се освободи. Беше уплашена, но от друг страх, защото тялото като че ли отказваше да се подчини на ума ѝ. Нима наистина той искаше да я целуне?

Никой никога не я бе целувал досега, а устните на Тор изглеждаха тъй меки в сравнение с останалата част от тялото му. И тя за друго не можеше да мисли. Без да го съзнава, момичето се приближи още, а от очакването по гърба ѝ полазиха тръпки. От съприкосновението с гърдата му зърната ѝ се втвърдиха.

Внезапно погледът на Тор потъмня. В очите му се появи нещо странно, неразгадаемо. За миг той я стисна още по-здраво, сетне застина и тъй бързо я пусна и отстъпи назад, че тя се запитва дали не си бе въобразила, че и тя го привлича.

– Връщай се в стаята си – изрече грубо вождът. – Толкова неприятности за една вечер ти стигат.

Кристина изведнъж проумя какво бе сторила. От срам лицето ѝ пламна в аленочервено. Божичко, та тя бе прегърнала не просто непознат, ами един страховит воин. Как бе могла дотам да се забрави и то току-що след нападението на стража?